

LBRIS

We know
books

LIVRARE CĂTRE ORAȘUL PIERDUT

0 NOUĂ AVENTURĂ ÎN SERIA
TRENUL CĂTRE LOCURILE IMPOSIBILE

P. G. BELL

Ilustrații de Matt Sharack

Traducere din limba engleză de
Adriana Bădescu

LITERA
București

CABINA DE LEMN
A CONDUCTORULUI

LOCOMOTIVĂ

VALVĂ DE URGENTĂ PEN-
TRU PLASMĂ

GRĂTAR MARE
ȘI ASCUȚIT

MULTE ROȚI
ȘI CONDUCE

DOTĂRI
SECRETE

UȘĂ
PRESURIZATĂ

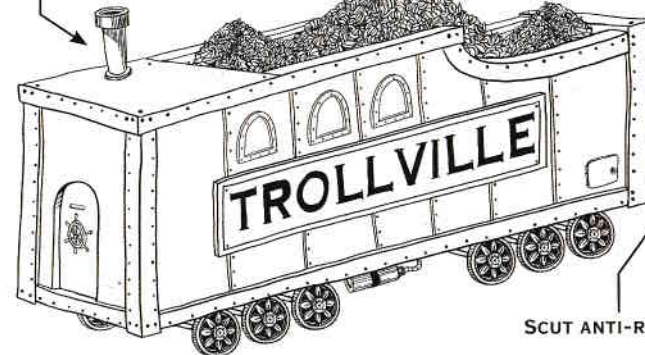
LINIE DE
VITEZĂ MARE

BARĂ DE
TRACTARE

V.M.P.

NU ȘTIE NIMENI CE E
CU ACEASTĂ CONDUCTĂ

BANANE CU
FUZIUNE NUCLEARĂ

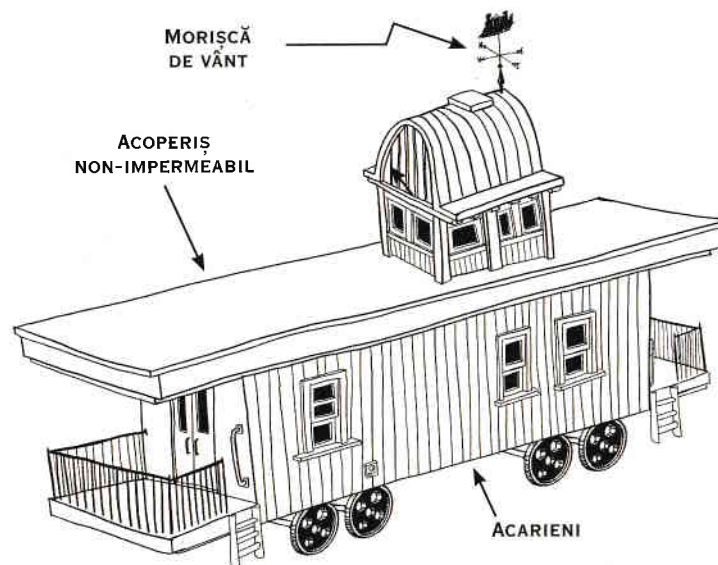
SCUT ANTI-RADIAȚII

VAGONETUL

MORIȘCĂ
DE VÂNT

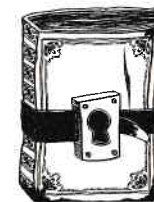
ACOPERIȘ
NON-IMPERMEABIL

ACARIENI

VAGONUL DE SORTARE

SENZAȚIA DE VINERI

Era vineri după-amiază și școala se terminase, dar Suzy nu reușea să se bucure câtuși de puțin la ideea weekendului care urma. Era înghesuită între alți zece elevi în adăpostul din stația de autobuz din fața școlii, uitându-se cum ploua cu găleata și făcându-și griji.

Autobuzul întârzia.

De obicei, asta n-ar fi deranjat-o, dar acea zi era altfel. Era o zi *importantă* și trebuia să fie sigură că va ajunge acasă la timp. Ar fi trebuit să răsuflă ușurată văzând mașina părinților ei apărând în trombă de după colț, dar în loc de asta, oftă.

– Oh, nu! murmură ea pentru sine. Nu din nou!

Mașina accelerează spre adăpost și apoi frână în scârțâit de roți în ultima secundă, împrôșcând un val de apă murdară

de la rigolă. Suzy abia avu timp să-și acopere fața cu rucsacul înainte ca valul să se spargă, făcându-i ciuciulete pe toți cei înghesuiți acolo. Un strigăt colectiv de șoc și stupoare izbucni din piepturile lor.

Geamul din partea pasagerului coborî și, printre șuvițele de păr ude, Suzy o văzu pe mama ei la volan. Era o femeie micuță, cu tenul măsliniu, fața rotundă și părul roșcat strâns în codițe. Probabil că abia ce-și încheiase tura la spitalul la care lucra, fiindcă purta încă halatul.

– Îmi pare tare rău că am întârziat, spuse ea. Hai, urcă repede!

Hainele ude nu reușiră să-i ostoiască senzația arzătoare de stânjeneală care o cuprinse când ceilalți elevi se întoarse-ră, ca unul, să se încrunte la ea.

– Mamă! șuieră ea. Uite ce-ai făcut!

Mama o privi nedumerită.

– Dar ți-am spus că vin să te iau.

– Iar eu ți-am spus să nu vii, replică Suzy cu o clipă înainte ca mâinile cuiva s-o împingă brusc din spate, expedind-o în afara adăpostului, în ploaie.

Se întoarse imediat să vadă cine fusese, dar ceilalți strânseseră deja rândurile și afișau cu toții expresii indifere-n-te, atent alese. Suzy oftă și se întoarse înapoi, spre ma-ma ei.

– Bine, spuse scurt. Să mergem!

Urcă în scaunul pasagerului, ridică geamul și se strădui să ignore arsura tuturor privirilor care o țintuiau din stradă.

– Ți-am zis dimineață să-ți iei umbrelă, o muștră mama ei când școala rămase în urmă. Și acum, uită-te la tine! Ești udă leoarcă.

Suzy se gândi o clipă dacă să răspundă ceva, dar renunță și se strădui să se așeze mai confortabil, în ciuda uniformei ude care i se lipea de piele.

– Și tu și tata ar trebui să renunțați să mai faceți așa ceva, spuse ea în cele din urmă. Înainte nu mă duceți nică-ieri cu mașina. Pot și eu să iau autobuzul, ca toți ceilalți.

Pe chipul mamei ei, îndoiala și îngrijorarea se succedară rapid, înainte să le poată controla.

– Știu, răspunse apoi. Dar suntem părinții tăi. Și ne place să avem grijă de tine.

– De asta ai început să suni în fiecare zi la școală ca să mă verifici?

Expresia mamei ei se schimbă o clipă, confirmându-i bănuiala că ea n-ar fi trebuit să afle despre telefoane.

– Cred că e o exagerare să spui „în fiecare zi“.

– În fiecare zi în ultimele trei săptămâni și de două ori în dimineața asta. Secretarul școlii m-a chemat în biroul lui ca să se plângă. Zice că îți va bloca numărul, dacă mai continui.

Mama ei bătu darabana cu degetele pe volan, enervată.

– Știam eu că trebuie să vorbesc direct cu directoarea!

– Ba trebuie doar să nu vă mai faceți atâtea griji pentru mine! exclamă Suzy. Sunt bine.

– Dar nu se poate să nu ne facem griji pentru tine, draga mea. Ne-ai tras o sperietură grozavă!

Suzy își dădu ochi peste cap.

– Știu, și îmi pare rău. Dar asta a fost acum trei săptămâni. Credeam că deja v-a trecut.

– Să ne treacă?! replică mama ei, cu un mic răs straniu, lipsit de veselie. Am aflat că te furișai afară din casă în miez de noapte împreună cu o șleahță de căpcăuni...

– Trolu, o corectă Suzy.

– ... ca să livrezi corespondența pe alte planete...

– În alte lumi, mamă! Se numesc Locurile Imposibile.

– ... pline de vrăjitori și dragoni și cine mai știe ce altceva...

– Mulți dintre ei sunt prietenoși.

– Și că viața ți-a fost în pericol! continuă mama ei. Ai trecut printr-un accident de tren! Și printr-un cutremur! E imposibil să „ne treacă” pur și simplu, după ce am aflat așa ceva!

Suzy își încrucișă brațele la piept și se rezemă de spătarul scaunului.

– Încep să regret că v-am spus despre asta.

– Slavă Domnului că ai făcut-o! Altfel, n-am putea să te protejăm deloc.

– Dar nu trebuie să mă protejați. Trebuie doar să înțelegeți, bombăni ea.

Însă în sufletul ei, pe lângă indignare, fremăta și un sentiment amar de vinovăție. Prima ei aventură în Locurile Imposibile fusese în mare parte rodul întâmplării, însă cea de-a doua fusese cât se poate de voită. Ea alesese să-și lase părinții în urmă, sub influența unei vrăji de somn, și să

înfrunte pericolele și aventurile într-unele dintre cele mai stranii unghere ale realității. Nu fusese cinstit față de ei. Și exact de asta hotărâse să le spună adevărul. Se așteptase la puțină surprindere și neîncredere la început, dar în nici un caz la panică. Și mai ales nu se așteptase ca părinții ei să continue să fie panicați vreme de trei săptămâni încheiate.

Îi confiscaseră uniforma poștală, tolba pentru corespondență și exemplarul din *Cunoașterea* – manualul enciclopedic al agenților Serviciilor Poștale Imposibile. Iar când, săptămâna trecută, primise prin magie la distanță invitația de a se alătura din nou echipajului poștal, părinții îi interzisese să răspundă. Abia dacă o mai scăpau din ochi, cu excepția momentelor când era la școală. Pentru prima dată în viața ei, Suzy era pedepsită. Lucru pe care îl detesta.

De ce nu-i putea face să înțeleagă? Așa e, Locurile Imposibile erau bizare și uneori periculoase, însă erau minunate. Trecuse acolo prin experiențe pe care nici nu și le-ar fi putut imagina cu câteva luni în urmă. Se împrietenise cu stafii, cunoscuse un rege, se luptase cu un robot gigantic și salvase un oraș întreg de la distrugere. Și nu făcuse nimic din toate astea de una singură, fiindcă acum era parte dintr-o echipă – cea a Expresului Poștal Imposibil, cel mai rapid tren trolicesc din câte existau. Ea le salvase lor viețile, iar ei o salvaseră pe a ei, de mai multe ori. Erau prietenii ei și-i era dor de ei. Iar ideea că s-ar putea să nu mai aibă voie să li se alăture vreodată o umplea de mâhnire.

Tocmai de aceea, cu două zile în urmă, propusese un plan despre care crezuse că va schimba totul. Cu permisiunea

părinților ei, răspunsese la invitația primită cu una personală: o invitație la cină.

Încă nu credea că părinții ei se lăsaseră convinși, dar susținuse cu succes că n-o puteau împiedica să-și revadă niște prieteni pe care ei nu-i cunoscuseră niciodată. Iar asta era ocazia perfectă ca mama și tata să-i cunoască pe cei din echipă și să afle mai multe despre ce însemna să fii agent poștal. Și era sigură că, odată ce vor înțelege cu adevărat ce încerca ea să le spună, vor renunța la orice obiecții. Dacă nu mai mult, măcar vor învăța care era deosebirea între un trol și un căpcăun.

Dar asta însemna că, diseară, totul trebuia să decurgă perfect. Era cea mai bună șansă a ei – și poate că ultima – de a-i convinge să se răzgândească. Fiindcă, dacă dădea greș, risca să nu mai poată revedea niciodată Locurile Imposibile.

Când ajunseră acasă, tata le aștepta în fața ușii. Era înalt și palid, cu fața lungă și un ciuf de păr roșcovan. Își ștergea mâinile pe un șervet și îmbrăcase deja cea mai bună cămașă a lui.

– De ce-a durat atât de mult? întrebă el când Suzy și mama coborâră în grabă din mașină. Vor ajunge aici în curând!

– Știu, spuse mama dându-i în treacăt un sărut pe obraz. Trebuie doar să fac un duș și să mă schimb.

Își lăsa geanta în hol și urcă treptele în fugă.

– Bună, draguța mea, o salută tata pe Suzy. Cum a fost la școală?

– Bine, mulțumesc, replică ea, trântindu-și rucascul lângă geanta mamei. E totul gata?

Și fără să mai aștepte un răspuns, o luă la fugă pe hol, spre bucătărie.

Încăperea strălucea – niciodată nu văzuse atâta curățenie acolo; toate resturile care tronau de obicei pe blat și pe masă dispăruseră, înlocuite fiind de câteva vase cu flori și lumânările mici, aprinse în boluri din sticlă. Masa era acoperită cu o față albă, despre care Suzy nici nu știa că o aveau și care abia dacă se mai vedea de sub un mic munte de mâncăruri: un castron cu cartofi copti, trei feluri de brânză, felii de șuncă, friptură de vită, aripioare de pui, piure de mazăre, crochete de morcov, chifle, pizza vegetariană, salată cu paste, salată Caesar, burgeri, cârnăciori și o oală mare plină cu tocana de caracatiță, după rețeta mamei.

– Ah, tata! Masa arată incredibil!

– Așa sper. Mi-am luat liber după-amiază de la serviciu ca să fiu gata cu tot.

– Serios?

Tata zâmbi.

– Tratez cina din seara asta ca pe o întrevvedere diplomatică. Primul contact între două popoare.

– Și un urs, adăugă Suzy.

El încuviință.

– De aceea am pregătit și somon, așa cum ai lăsat tu instrucțiuni.

Și arată spre tava uriașă din mijlocul mesei, în care capul unui somon cu o expresie puținel nedumerită se ivea dintr-un cuib de staniol.

– Excelent! exclamă Suzy.

Urșilor le place somonul, verificase ea pe internet.

Tata îi ciufuli ușor părul.

– Nu ești singura care ia cina asta în serios, spuse el. De fapt, cred că a fost una dintre cele mai bune idei ale tale.

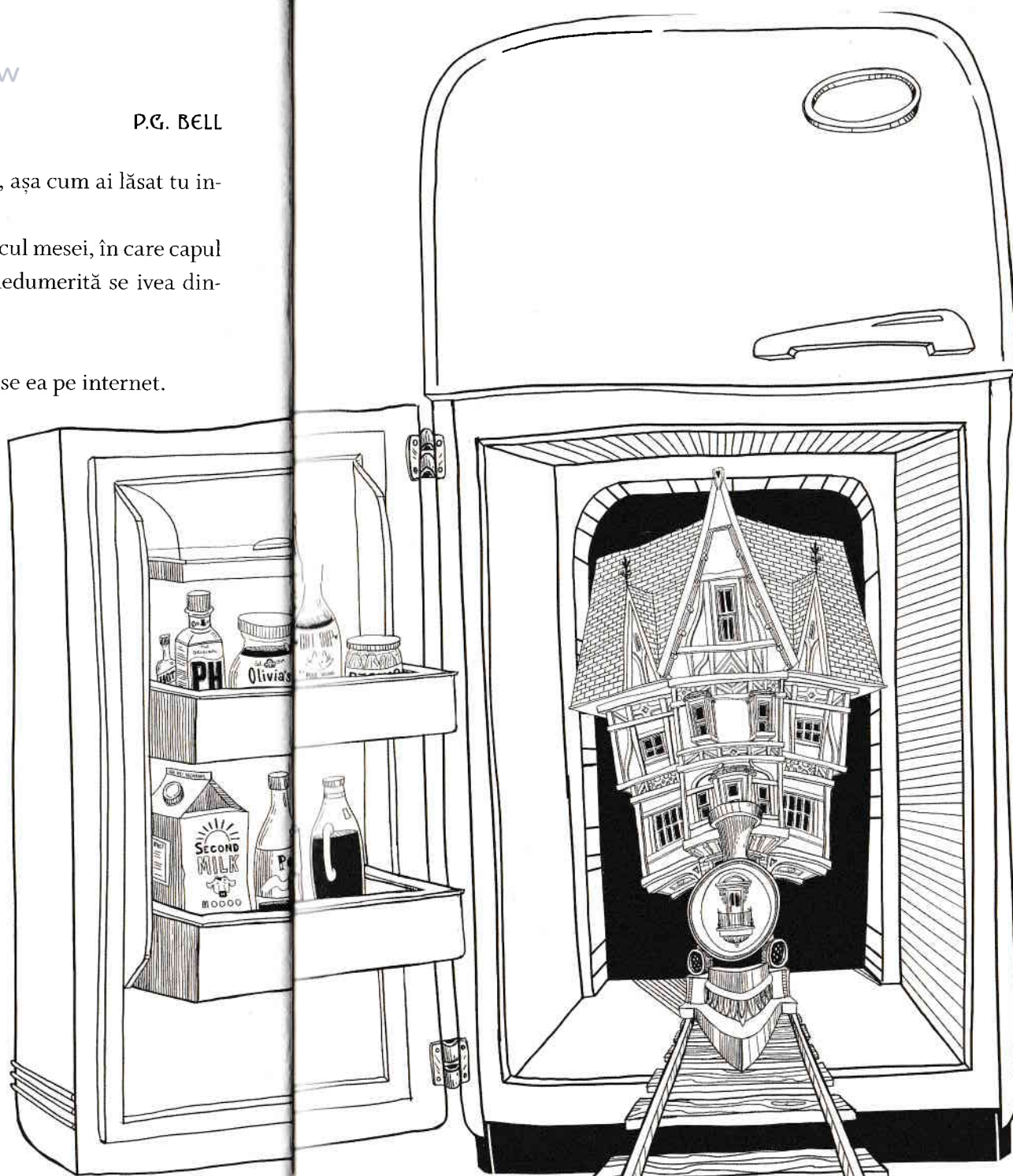
– Îți mulțumesc, replică ea, rezemându-se de pieptul lui. Sunt sigură că se vor simți foarte bine. Iar tu și mama îi veți îndrăgi. Sunt sigură.

Și cu asta, îl îmbrățișă strâns, udându-i hainele.

– Ei, ai grijă la cămașă! o muștră el. Du-te acum să te usuci și să te schimbi. Prietenii tăi vor ajunge în curând.

– Ai dreptate.

Îi dădu drumul din îmbrățișare, dar abia apucă să facă doi sau trei pași spre ușă, că întreaga casă începu să tremure.

– Ce se-ntâmplă? întrebă tata, repezindu-se să rearanjeze o grămăjoară de chifle care amenințau să se rostogolească pe jos.

Suzy o auzi pe mama ei țipând și, o clipă mai târziu, o văzu năvălind în bucătărie, udă learcă de la duș și legându-și cordonul halatului de baie roz pufos.

– E cutremur?

Suzy se prinse de blat, ca să nu cadă.

– Nu, răspunse ea și un zâmbet i se ivi pe față. E un tren!

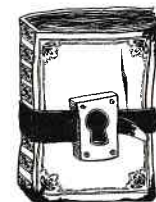
Urmă un teribil scrâșnet de frâne, după care ușa frigiderului se deschise brusc și dinăuntru țâșniră o cutie de lapte și șase ouă, împrăștiind peretele opus. Un nor de fum gălbui se învolbură în urma lor, risipindu-se în bucătărie și făcându-i pe toți trei să tușească.

– Ce-a fost asta? răsună glasul tatălui de undeva din pâcla deasă. Și de ce se simte miros de banane?

– E Expresul! răspunse Suzy fluturând din mână pentru a risipi norul de fum. Au ajuns!

2

GHICI CINE VINE LA CINE

Uălătucii de fum gălbui care umpleau bucătăria începură să se împrășteie, și Suzy reuși în sfârșit să-și facă drum până la frigider. Străduindu-se să nu alunece în balta de suc de portocale care se formase pe podea, se uită înăuntru.

Constată, nu foarte surprinsă, că rafturile și mai toate alimentele de pe ele dispăruseră, iar interiorul frigiderului se mărise, formând un spațiu de un alb strălucitor, mare cât un hangar pentru avioane. Două șine de tren ieșeau dintr-un tunel întunecat căscat pe peretele din spate și se întindeau până aproape de ușa frigiderului. Iar pe șine trona un imens tren vechi, cu abur. Dar nu un tren cu abur normal: locomotiva lui, *Belle de Loin*, era masivă și distorsionată, de parcă ar fi fost încropită din piese dispartate de către cineva care avea idee cam cum trebuie să arate un tren, dar nu văzuse, de